

— Ще те чакамъ вѣнъ!

Менѣ ми стана неприятно, но гнѣвътъ ми прѣмина, разкаяхъ се. — Не, Корети не го направи нарочно. Той е добъръ — си помислихъ. Спомнихъ си, когато го видѣхъ у дома му, какъ работѣше, какъ прислужваше на болната си майка; каква радостъ достави въ нашата къща, когато идва у дома, и колко се хареса на баща ми. Какво не бихъ далъ, за да си зема назадъ тая дума, да поправа тази си грѣшка. И помислихъ за съвѣта, който би ми далъ баща ми: — Ти ли си виновенъ? — Да. — Тогава поискай му извинение. — Но това азъ не смѣхъ да направя, страхувахъ се да не се унижа. Поглеждахъ го подъ око. Неговото палто бѣ скжсано на рамото, може би отъ прѣкалено носене дърва. Чувствувахъ, че го обичамъ и си казахъ: — куражъ! — но думата — извини ме! — остана на гърлото ми. Той ме поглеждаше накриво отъ врѣме на врѣме и ми се струваше, че е повече огорченъ, отколкото разгнѣвенъ. И азъ го изгледахъ накриво, за да му пскажа, че не се страхувамъ. Той ми повтори:

— Ще се видимъ вѣнъ!

И азъ:

— Ще се видимъ вѣнъ!

Но мислѣхъ за онова, което моя баща бѣ ми казалъ веднѣжъ: — Ако си виновенъ, защищавай се, но не удрай!

И азъ си казахъ: — Ще се защищавамъ, но не ще се бия. — Бѣхъ недоволенъ, тѣженъ, не слушахъ вече учителя. Най-сетнѣ дойде момента да излѣземъ. Когато бѣхъ самъ на улицата, видѣхъ, че Корети ме слѣдва. Спрѣхъ се и го очаквахъ съ линията въ ржка. Той се доближи, азъ дигнахъ линията.

— Не, Енрико, — произнесе той съ своята блага усмивка, като отстрани линията съ ржка, — да си останемъ приятели като по-рано!

И ние си подадохме ржицѣ.

Амичисъ.